

מסורת הש"ס

מי שאחזו פרק שביעי גיטין

סח.

תורה אור

איניבין לן כסא דכספא. שהיו רואים לבדוק מהו: אמרי ליה. לרש גלותא: דמירא. נצר נעלת שמין: מיכל אכלי וטעמי. טעמתי: מירא לא עביד לן האידנא. לא שמטנו היום כהמה בעלת שמין: בדוכסא. בעור היו נדוקין במקום ריסתנא וזו בצף היך ומלאנו בעור שהול לנן: דאמר רב הסדא חירא כוואכמא לקוטא היא. טלמי לנן בעור שמור לקוטא היה שם נכשר ונהפך העור ללנן: עשה לו קימן כנו נחרת ססוי וירמיה ה: א"ל. רב ששה ליוקא פסוק לי פסוקין: נטע לך. פסוק הוא צעשאל: הדר מינה. חזר מעליה לימן או לשמרת כריכות. לרחוק בהן גזונן: הכא חריטו. צצבל: שידס ושדסין. עד זכר ועד נקבה: שידתא. שיה עגלה למרכבת נשים אורסי: בי שחין. בלוח מקום: מס היא. מה דמותה ומה טיבה. יש אומרים שיה עגלה ראש טולן ואלמן איני יודע מאי היא: היכי איבעדי. בלי כלי צרל: שמיר. צרה מששת ימי צרעית וזין כל דבר קשה יכול לעמוד מפניו: לאכני אפור. דאמרינן צמקת כוטיה (דף מה:) אכניס הללו אין כותבין עליהם דביו שנאמר פתחי חותם ואין מסרטינן עליהם צאמל שנאמר צמלאתם שלא יהו חסרות כלום אלא כותב עליהם דביו ומראה להן שמיר מנחמן וזין נקטות מאלהין: ככשנינה. כפאס ציסורין לומר לו היכן הוא: ככשנינה. לחנן לשון מכשש של בגדים (שם דף קמא:). היכא איסייה. אשמדאי שאול לכשו: כטורא פלן. כהר ונוני: כריא ליה צירא. כרה לו שם צור: טינרא. אבן: וחסמיה בגושפנקיה. צמותו: סייך לגושפנקיה. נדוקו שלא נגע אדם בו לנלות צור: וגצני דעמרא. גזיות נמר: וזיקי דחמרא. נרות יין: צירא מספאי. צמוד ההר למטה מנורו של אשמדאי: וטפינהו למיא. בגון השופה יין (ד' לחמריה וי"ח דף פ:). הריק מי צור העליון למוך התחתון דרך נקב שנקב צפה שפין שמי הצורות ומתוך שהרשון קרקעיטו גבוהה מקרקעית התחתון נדוקו המים למורו מאלהין: וספמינהו. לנקבים שפין זה לזה כדי ששפיים יין בעליון לא יוצב ממנו לתחתון: וכרא צירא. אחרינא מעילאי לבורו של אשמדאי: וטפינהו. מילא אותן שמי נרות עפר כדי שלא יבין אשמדאי: עמינהו. סתמן כדמחרגמינן סתמוס פלשמיס (כראשית זו) עמנון פלשמיאי: כי אסא. אשמדאי: סייריה בגושפנקיה. ומאלו שלם: לא פני ליה. לא יוכל להתאפק: רוס וגנא. נשתכר ויגרס: נסיס אסא. בנייהו מן האלין: ספמייה. קבר השלשלת סביב זארו שלא יוכל ראשו ללאת: סוס קא ספרול. משתגע ומתעסק בלתיקה הימנו: דמך. הקביה: סף ציה. נמתך בו: סוכא. לרף קטן כמו כונא לזידי: דארמלא. אלמנה הינה דרה זו: איחנא

גליון הש"ס

חום ר"ה ובחיי ובר נבי יואב. פ' לעיל דף טז ע"ב ומ"ח ש"ס על הגליון:

דאמר רב הסדא אוכמא בחיורא וחירא כוואכמא לקוטא היא. פירוש טלמי שמור בעור לנן או טלמי לנן בעור שמור אין זה אלא מחמת נגע שהיה שם הקשה רבינו חס דנזיר גריש פרק בית שמי' (דף ע"ב): משמע דלא מיירי רב הסדא אלא בשור שמור צין שוריס לבנים שהשמור מגרע כולם ומתקלקל מתקם על ידו ופרין הסם מממני' דהסם דמשמע שהלנן גרוע ומסיק דרב הסדא איירי בתולא דקדמנאי דהסם שמור גרוע טפי ואור"ת דתרי מיני זינוו ומילתיה דהכא איירי בטלמי שמור בעור לנן ולנן בעור שמור והסם מיירי בשור שמור צין שוריס לבנים ותדע דככל הספרים ישנים שלא גרסינן הסם במילתיה דרב הסדא אלא אוכמא נחירא לקוטא ותו לא וכן גראה דלי גרסין מרזייהו כמו הכא ונפרש מד לטלמי ומד לשור צין שוריס אס כן מאי פריך הסם דמנא ליה דאוכמא נחירא קאי אשור צין השוריס נימא איסכא ולא יקשה כלום. רבינו חס: **איכא** שמיירי דאיתי משה לאבני אפור. הכא משמע ללאכני אפור בעי שמיר ופ"ק דקידושין (דף ע"ב). גבי עובדא דדמא צן נמינה נקשו ממנו אכניס לאפור זה היה צבית שני מדקאמר לשהה נולדה לו פרה אדומה כי' דצבית ראשון לא עשו פרה כדאמר' שיה עשה עורא ואס כן היה שמיר צבית שני ואין להקשות דכפרק צמרל דסוטה (דף מה:) חנן משמחו נציאים האלשוניס בטלו אוריס ותומיס ומשחרב צית המקדש בטל שמיר דהיינו צית המקדש שני מדקא צית המקדש סתם והסם נגמרא נקט צית המקדש ראשון על מיני אחריני ועוד מדלא ערבינהו כהדי אוריס ותומיס והי ליה למימני משמחו נציאים האלשוניס בטלו אוריס ותומיס והשמיר דמשמחו נציאים האלשוניס היינו משחרב צית המקדש ראשון בטלו אוריס ותומיס ולרין לומר ששמרוכו מימי שלמה עד חורבן צית שני הקשה ה"ר אלחנן צמקת ע"י צפ' ר' ישמעאל (דף ע"ב): גבי אכני מונח שקלוס אכשי יון ליסבריהו אכניס שלמות אמר רחמנא לינסרינהו לא מניף עליהם צירא אמר רחמנא ולינסרינהו ע"י שמיר ואומר ר"י דע"י שמיר אין נעשין חלקות דחגירת לפורן פוסלת צמזכח^ט והן סוביא אמיא כמ"ד כוטיה (דף מה:) דליטריך שמיר לאכני צית המקדש והא דכתיב מגוררות צמגריה מוקי לה באכני ציתוסי: ז"ל אייתי שיה בו' כי לא ראו לשאלו באוריס ותומיס כשסולין לשאלו על ידי דבר אחר: ובתיב ונות וזין ותירוש. אף על פי שזה הפסוק לא נכבד עדיין היו יודעין כמו ארור עושה מלאכת ה' רמיה צפ' לא יתפור (כ"ב דף ע"ב): גבי יואב: לגזוקתי

1. ויאמר לו אבר נטה לך על ימיןך או על שמאלך ואחר לך אחר מנהגים וקח לך את חלצתו ולא אבה עשהאל לסור מאחריה: שמאל ב כ בא 2. נכסחי לי גם בסוף והב וסגלת מלכים והפדיות עשיתי לי שרים ושרות ומעונות בני תאדם שרה ושרות: קהלת ב ח 3. והבית בהביתו אבן שלמה מסע נבנה ברזל לא נמשע בבית בהבנתו: מלכים א ו א 4. לך הין השה שבר וכל שנה בו לא יחכם: פסלי ב א 5. ונת הין ותירוש יקח לב: הושע ד יא

איניבין לן כסא דכספא בהרי דקא מעיניי ואתי אשכחיה דכרובה בסודריה אמרי ליה חזי מר דלא מיכל קא בעי אלא לצעורין אמר להו אנא מיכל אכלי וטעמי ביה מעמא דחירא אמרי ליה חירא לא עביד לן האידנא אמר להו בדקו בדוכתיה^ה דאמר רב הסדא אוכמא בחיורא וחירא כוואכמא לקוטא היא בדוק אשכחיה כי קא נפיק כרו ליה בירא ושדו ליה ציפתא עילייה ואמרי ליה ליתו מר לינח נחר ליה רב הסדא מאחוריה אמר ליה ליוקא פסוק לי פסוקין אמר ליה 'נטה לך על ימיןך או על שמאלך אמר ליה לשמעיה מאי קא חזית אמר ליה ציפתא דשריא אמר ליה הדר מינה לבתר דנפק אמר ליה רב הסדא מנא הוה ידע מר אמר ליה חדא הנחר לי מר ועוד דפסק לי יוקא פסוקא ועוד דחשידי עבדי דלא מעלו יעשיתי לי שרים ושרות ותענוגות כלי האדם שרה ושרות שרים ושרות אלו מיני זמר ותענוגות בני האדם אלו בריכות ומרחצאות שרה ושרות הכא חריטו שיה ושדתינן במערבא אמרי שידתא אמר רבי יוחנן שלש מאות מיני שדים היו בשחין ושדה עצמה איני יודע מה היא אמר מר הכא חריטו שירא ושדתינן שיה ושדתינן למאי איבעי ליה דכתיב והבית בהבנותו אבן שלמה מסע נבנה וגו' אמר להו לרבנן היכי אעביד אמרו ליה איכא שמירא דאיתי משה לאבני אפור אמר להו היכא אישכחא אמרו ליה אייתי שיה ושדתינן ככשנינהו אהרדי אפשר דירעי ומגלו לך אייתי שיה ושדתינן ככשנינהו אהרדי אמרי אנן לא ידעינן דילמא אשמדאי מלכא דשידי ידע אמר להו היכא איתיה אמרי ליה איתיה כטורא פלן כריא ליה בירא ומליא ליה מיא ומיכסיא בטינרא וחתימיה בגושפנקיה וכל יומא סליק לרקיע וגמר מתיבתא דרקיעא ונחיה לארעא וגמר מתיבתא דארעא ואתי סייך ליה לגושפנקיה ומגלי ליה ושתי ומכסי ליה וחתיס ליה ואויל שרריה לבניהו בן יהודיע יהב ליה שושילתא דהקיק עלה שם ועוקתא דהקיק עלה שם וגבבי דעמרא וזיקי דחמרא אזל כרא בירא מתחאי ושפינהו למיא וסתמינהו נגבבי דעמרא וכרא בירא מעילאי ושפכינהו לחמרא וטמינהו סליק יתיב באילנא כי אתא סיריה לגושפנקא גלייה אשכחיה חמרא אמר כתיב ילך היין הומה שכר וכל שוגה בו לא יחכם וכתיב ינות ויין ותירוש יקח לב לא אישתי כי צחי לא סגיא ליה אישתי רוח וגנא נחיה אתא שדא ביה שושילתא שמא בירא עלך שמה דמוך עלך כי נקטת ליה ואתי מטא דיקלא חף ביה שדייה מטא לבייתא שדייה מטא גבי נפא איחנא

ומתעסק בלתיקה הימנו: דמך. הקביה: סף ציה. נמתך בו: סוכא. לרף קטן כמו כונא לזידי: דארמלא. אלמנה הינה דרה זו: איחנא